

İçimde dindar insanlarla dalga geçme isteği var, *din sahibi* insanlarla...

Bir şeylere inanan ve *başka bir menfaati olmadığı* halde inancına uygun hareket etmeye çalışan insanda bir gariplik var; böylelerinin yaptıkları, inançları, söyledikleri garip bir tat veriyor, zamanımıza uymayan bir naiflik, hayatın temelindeki *ben, sen, o* kaygısına karşı duran bir saflık.

Bu sebeple kendini savunmakta aciz kalıyor; daha çok bu sebeple, inandıklarının *boş* olması, başkalarının *daha dolu* şeylere inanması sebebiyle değil; bütün insanlarla ilgili değerler içermeye çalışan fikirlerin saflığı sebebiyle; evinden çıkmayan bir insanın, *insanlık adına* fikir üretmeye soyunmasındakine benzer bir gariplik.

Çıksan umurunda olmayacak halbuki kurtarmaya çalıştıkların, çıksan göreceksin ki inanmayanın da *haklı* sebepleri var.